

Cesta do práce

Daniel Nosek

Již při vstávání mě několik věcí naznačilo, že dnes nepůjde o běžný den. Jako obvykle mě probudilo nepříjemné zvonění budíku. Jal jsem se tomu udělat konec, tak jako každé ráno, ale místo budíku jsem zmáčkl dortík, který tam zůstal po včerejší bujaré oslavě. Kamarád a já jsme totiž pořádali menší párty na počest našich pětatřicátých narozenin.

Ještě rozespálý jsem se snažil vstát. Až cvaknutí výtahových dveří mě rychle probralo z polospánku. Instinktivně jsem otevřel oči. Stál jsem v předsíni svého bytu a vchodové dveře byly otevřené. Ve dveřích protějščího bytu stála sousedka. Nevěřicně si mě prohlížela a při tom kroutila hlavou. Chvilku jsem nechápal, než mi chlad ve spodní části těla napověděl. Byl jsem nahý.

Co tu dělám? Ptal jsem se sám sebe. Pravděpodobně jsem musel usnout cestou do koupelny. Instinktivně jsem si zakryl rukama své ohanbí, nohou jsem přibouchl dveře a hnal do koupelny dát se do „gala“. Můj šéf nemá rád, když se mu podřízení courají do práce neupravení a k tomu na mol. Pracuji jako řidič tramvaje. Již dvanáct let bez nehod. Ale to se mělo zanedlouho změnit.

Žaludek dával hlasitě najevo, že chce něčím naplnit. Zašel jsem do kuchyně a otevřel ledničku. Bohužel tam byl jen zbytek mléka v krabici po mém nepodařeném pokusu uvařit si pudink. Kanec jeden. Nechtěl mi zhoustnout a tak jsem jej pořád míchal a míchal. Po čtyřiceti minutách usilovného míchání jsem zkusmo přidal trochu plynu. Až když se mi téměř všechno připálilo na dno hrnce, jsem to vzdal a hrnec i s pudinkem, dá-li se toto skupenství ještě tak nazvat, vyhodil. Záchod to vzal až na třetí spláchnutí.

Hlad se ozýval stále hlasitěji. Nedá se nic dělat. Mléko jsem nalil do sklenice a vypil. Na chvilku se dostavil pocit nasycení, který zase rychle vystřídal pocit hladu. S beznadějí jsem se ještě jednou podíval do lednice. Pak mi napadlo zkontrolovat i spodní dva šuplíky, do kterých jsem většinou dával jen brambory. Měl jsem kliku. Našel jsem tam další krabicové mléko. Jednou rukou jsem podržel krabici a nůžkami ve druhé ruce jsem se snažil ustříhnout horní okraj. Jak nůžky zajely do tvrdého kartonu, rukou jsem jej více stiskl, aby mi krabice neujela. Zřejmě jsem to přehnal, poněvadž se obal promáčkl a mléko vyšplouchlo na stůl a z něho na můj čistý ohoz a na zem.

Setřel jsem louži mléka ze země a zbytek, co zůstal v krabici, jsem nalil do plecháčku, který jsem postavil na sporák a zapálil hořák. Pro úsporu času jsem se šel mezitím převléci do ložnice. Naštěstí jsme fasovali dva stejné pracovní stejnokroje. Při navlékání kalhot na mě přišla potřeba. Nedala se odložit ani o minutu a tak jsem musel okamžitě běžet na WC. Po alkoholu mám pokaždé sračku. Jen tak tak jsem stihl dosednout, když se spustily Niagarské vodopády, které nebraly konce. Až poté jsem si všiml, že sedím přímo na studené keramice. Navíc se začaly hlásit o slovo další tělesné otvory. Zavřel jsem oči a snažil se soustředit jen na vykonání potřeby. Což se mi po chvilce povedlo. Po skončení potřeby, zcela vysílen, jsem konečně mohl nabírat další sílu. Uf! Ráno začínalo být dost náročné.

Jak jsem tak seděl na WC, na krátkou dobu jsem usnul. Mléko v kuchyni mezitím stačilo vyvařit. Až zápach z připáleného mléka mě probudil. Aniž bych se utíral, jsem vyběhl ze záchodu a namířil si to rovnou do kuchyně. Utíkající mléko už stačilo uhasit sporák a plyn se začal rozpínat po celém bytě. Neváhal jsem a rychle otevřel okno.

V internátní budově na protějščí straně přes ulici na mě začaly mávat žákyně. Potěšen jejich přízní jsem jejich pozdrav opětoval. Až pak jsem si teprve uvědomil, že mám trenýrky

stále ještě stažené. Dámy se culily a rukou si zakrývaly ústa. Abych zachoval svoji důstojnost, zavlnil jsem tělem v rytmu samby, načež jsem sklídl další aplaus.

Pak jsem se odebral ke sporáku, vypnul vaříč a spěchal na toaletu dokončit dílo. Když jsem se šel doobléci, na hodinách už bylo půl desáté. Moje dnešní směna začínala v deset, takže na snídani už nezbyl čas. Rychle jsem na sebe natáhl kalhoty a blůzu. V předsíni pak nazul společenské boty. Z bytu jsem vypadl tak rychle, že jsem si stačil zabouchnout dveře s klíči zevnitř. Sakra! To je zas den! Vypustil jsem samovolně z úst. To jsem ještě nevěděl, že mě to nejhorsí teprve čeká.

Klíč vyřeším, až se večer vrátím. Nyní musím spěchat do práce, pomyslel jsem si. Navíc po schodech neboť nějaký šikula nechal v přízemí otevřené dveře od výtahu. Při zavazování kravaty jsem několikrát málem rukou zavadil o hasicí přístroj umístěný na zdi v každém patře. Osudným se mi stal až hasicí přístroj v prvním patře. Když jsem po druhé provlékal konec vázanky skrz uzlík, široký cíp kravaty se zachytil za ostrý konec drátu na pečeti rukojeti a já se málem oběsil. Na kravatě zůstala téměř patnácti centimetrová fuga. Teď už byla vázanka akorát na dvě věci a tak jsem obvázal kolem přístroje jako její pomník. Patřila k mým nejoblíbenějším.

Jako obvykle jsem ze schránky v přízemí vyfoukl sousedce noviny, abych měl co číst na konečné stanici mé trasy, když čekám na další výjezd. Za celý den tam pročekám přibližně dvě hodiny a s novinami to lépe ubíhá. Obzvlášť s vypůjčenými. Dělán to tak už pět let. Večer pak noviny vrátím nic netušící sousedce zpět do schránky. Naivně si myslí, že pošta je přetížená a nestíhá doručit noviny dříve než druhý den po vydání.

Rychle jsem doběhl na tramvajovou zastávku u Hlavní pošty. S kolegou jsem domluvený, že si tam pokaždé předáme vůz. Pak jsem si všiml, že hodiny, které jsou umístěny na budově, ukazují teprve 9,45. Rukou jsem zašoural v šosu svého tramvajáckého saka, vytáhl krabičku cigaret a zkušeně do ní cvrnkl ze spodu. Vyjela jedna cigareta, kterou jsem rty vytáhl ven. Pak jsem krabičku schoval a pro změnu zase vyndal sirky. Zapalovač nesnáším. Je těžký a provoz dost drahý. Navíc je tu možnost se při žebvání o sirku s někým seznámit. Já jsem takové štěstí zatím neměl, ale můj spolužák Láďa se tak seznámil s pohlednou kráskou v Praze – Rudná. Tehdy tam stála opuštěná na parkovišti a z jejího výrazu ve tváři šlo usoudit, že je nadšená Láďovo zájmem. Slovo dalo slovo, usedla s ním do vozu a nakonec skončila u něj doma. Už to bude pět let, co jsou spolu.

Sirku jsem zapálil o škrtačko a s natáhnutím jsem cigaretu zapálil. V dálce zacinkala tramvaj. Podíval jsem se jejím směrem, abych se ujistil, že kolega nejede napřed a rychlými pohyby ruky jsem sirku sfouknul. Pak jsem jí ledabyly odhodil stranou, aniž bych se podíval tím směrem. Odnesl to nějaký postarší pán, začtený do novin. Měl je před sebou rozevřené a tak se nemohl zapálené sirce vyhnout. Ta ještě dohořovala, když přistála na novinovém papíru, který okamžitě vzplanul. Muž stačil jen vyjeknout. To už se jeho noviny proměnily nenávratně v černý uhlí. Muž zrudl a vrhl se na mě. Překvapen, co se děje, jsem pod jeho vahou, která byla silně nad sto kilo, zavrával a spadl do kolejiště pro tramvaj. Následně se na mě muž svalil. Ač jsem se snažil, seč mě síly stačili, pohnout se mi s ním nepovedlo. Navíc stařík dostal ještě infarkt. Řidič už naštěstí vjížděl do zastávky s nižší rychlostí přizpůsobenou následnému zastavení na peróně. Díky tomu mě a starého muže tramvaj hrnula jen pět metrů. Ale i tak jsem vypadal jako po zásahu Jacka Rozparovače. Vrátil se domů a převléct se už nebyl čas. Dnes to budu muset nějak přežít. Děda dopadl hůř. Sice pro něj přijela sanita, přivolaná přihlížejícími, doktor však konstatoval už jen smrt.

To mě ještě chybělo. Smrt'ák hned po ránu. A ani mě ještě nezačala šichta. Ke všemu se úmrtí událo za nevyjasněných okolností a tak byla přivolána i policie, aby vyvrátila cizí zavinění. Dorazila po následných třiceti minutách, které jsem vyplnil převzetím vozu od kolegy a přečtením několika článků v novinách - o zdražení energií, nájmu a o odhlasovaném a schváleném zvýšení platů poslanců. Musel jsem se tomu zasmát. Jak to jde snadno, když je

člověk u moci. Já akorát můžu každý den dočasně řídit osudy cestujících. Snad se dobře ožením, culil jsem se.

Policie dorazila. S auta vystoupili muž se ženou, kteří nápadně připomínaly postavu Pivrnce z kreslených vtipů od Urbana. On měl velký pupek, kalhoty stažené páskem na poslední díрку a pouzdro se služební pistolí až u kolen. Obušek se mu houpal střídavě dopředu a dozadu, kde pokaždé cinknul o knoflík u zadní kapsy kalhot. Znělo to do rytmu jeho chůze. V ústroji působil dost komicky a vůbec ne autoritativně. Ona naopak vypadala elegantně a oblek jí velice dobře zvýrazňoval přednosti jejího těla. Oba se však chovali jako poprvé ve službě.

Svůj názor jsem však změnil v okamžiku, kdy ke mně přistoupili. Policajt mi nohou rozkopl moje nohy od sebe, ruce mi želízky spoutal za zády a obličej mi přirazil tak silně k tramvaji, až se mi spustila rajská. Bylo znát, že už má pár zatýkání za sebou a jeho klienti zřejmě nepatřili mezi beránky. Následovalo prošacování jak z filmu, jenž se mi naopak moc líbilo neboť jej provedla policajtko. A musím říct, že to provedla důkladně. Jen nechápu, proč po skončení konstatovala, že u sebe nemám žádnou nebezpečnou zbraň. Asi neví, co se ve mně skrývá za Cassanovu.

Než jsem jim stačil objasnit situaci, že nejspíš došlo k nedorozumění, seděl jsem v antonu a mířil do vazby na policejní stanici. Cestu jsem si krátil flirtováním s policistkou neboť bylo nad slunce jasné, že po mě jede. Proč by mě jinak *všude* šacovala. Jistě chtěla vědět jak jsem na tom fyzicky. Ženské se o to zajímají, aby si byly jisti, že muž jim bude schopen zplodit dítě. Přesto svoji náklonnost ke mně dokonale tajila. Zvláště když jsem se jí zeptal, zda mě bude navštěvovat v cele (Vše totiž naznačovalo, že se z tohoto nedobrovolného výletu hned tak nevrátím).

„Drž hubu kreténe!“ odpověděla.

Abych nás neprozradil, použil jsem větu, kterou jsem zaslechl v některém americkém filmu: „Jasně bejby. Rozumím!“ a aby věděla, že jsem pochopil její snahu o utajení, jsem na ní ještě mrkl okem.

Ona si toho všimla a starostlivě se mě zeptala: „Máš snad něco s okem kreténe? Tam se o tebe postaraj. To si piš!“ Aby její kolega neprokoukl její zájem o mě, bouchla obuškem do pletiva, jenž oddělovalo kabinu od zadní části vozu.

V tu chvíli jsem věděl, že nám jsou planety, hvězdy, dokonce i celý vesmír, nakloněny. Dokonalá profesionálka a já, takový jouda, jí nejsem lhostejný. Když se daří, tak se daří!

- - - - -

Na stanici následovala obdobná procedura jako na tramvajové zastávce. Akorát s tím rozdílem, že mi sebrali všechny mé věci, včetně dokladů a provedli otisky prstů.

Vzpomněl jsem si, jak se v mnoha filmech vězni dožadovali, dle zákonného nároku, jednoho telefonátu se svým právníkem a tak jsem to zkusil. Zavolat mě sice nechali, ale telefonní aparát byl na mince, které mi byly zabaveny spolu s doklady při přijímací proceduře. Tak jsem zkoušel hodit do přístroje nejdříve svůj zlatý zub v naději, že se přístroj slituje a spojí mě s kolegou s práce. Jednou se mi zmínil, že má kontakt na nějakého dobrého právníka. Bohužel automat byl němý. Na další pokus jsem už nenašel nic, co bych do něj mohl zkoušet ještě vhodit. V zoufalství jsem do něj začal bušit. Službu konající policajt, který mě doprovázeli k telefonu a nyní stál opodál, však můj vztek nechápal a odvedl mě do cely o rozměrech čtyři na čtyři metry.

To by nebylo špatné, sám mám ve svém bytě stejně velké místnosti, ale zde se nás tlačilo celkem deset. Z toho jedna prostitutka, která střídavě sledovala své hodinky (proč jí je nezabavili jako mě?) a vstupní dveře do místnosti, kde jsme byli zavřeni. Jako by netrpělivě očekávala, že někdo vstoupí a osvobodí ji (možná tu byla nastrčená jako donašeč nebo

dokonce šlapala chodník pro policajty a sem se dostala nedopatřením, které se mělo každým okamžikem vysvětlit). V koutě cely se krčili dva strachy zpocení buzeranti, kterým zřejmě naháněli hrůzu tři namakaní skinheadi. Nepřetržitě sledovali ty dva v rohu a s jednou rukou zaťatou v pěst bušili do dlaně druhé ruky. Při každém střetu rukou se ozvala hlasitá rána a buzeranti sebou leknutím trhli. V dalším rohu postávala skupinka třech mladíků, hlásících se k punku. Obě skupiny byli zřejmě lapeni při nějaké rvačce na ulici. Divné akorát bylo, že se zde zase neporvali. Nic jim v tom nebránilo. Chvilku jsem zkoušel vymyslet nějaké rozumné vysvětlení, než jsem toho nechal a posadil se do volného kouta.

Odpověď přišla záhy. Debata v cele ustala. Všichni z obou part se na mě podívali. V ten moment mi to došlo. Byli sem nastrčeny policajtkou a já je měl všechny zmlátit a dokázat jí tak mojí lásku k ní. No jasně! Proto se spolu vůbec nervali. Byl to jen nastrčený kompars. A prostitutka byl další test, kterým jsem měl projít. Naštěstí mě vůbec nezajímala. Takže tento test jsem mohl klidně pustit z hlavy a vrhnout se střemhlav na obě party.

Na vojně jsem byl u průzkumného oddílu a zmlátit hrstku bouchačů pro mě nebyl problém. Punkáči byli hubení jak vyžle. Na ně přijde řada potom. Napřed skinheadi. Byli silnější než punkáči a já jsem chtěl mít to nejhorší co nejdříve za sebou. Jako prvního jsem si vybral toho největšího. Rozběhl jsem se proti němu a celou vahou svého těla jsem ho udeřil do břicha. Čekal jsem jak padne na záda a zavalí své dva komplice. To se však nestalo. Po nárazu se mu jen mírně promáčklo a otrásovalo břicho. Když jej zase nafoukl, s prudkostí jakou jsem nikdy před tím neviděl, odlítl jsem zpět jak vařená nudle. Takovou reakci jsem nečekal a tak jsem padl na záda já. Než jsem se stačil zvednout, stáli na mě svalovcovo dva kolegové a pěstmi mě domlouvali. Pak se otrkali i členové z druhé bandy a přidali se ke skinheadům...

- - - - -

Jak to tenkrát pokračovalo si bohužel nepamatuji, jelikož jsem ztratil vědomí pod zvýšeným návalem ran. Probudil jsem se až v nemocnici. K mému úžasu leželi vedle mě členové punku. To bych teda nečekal. Musel jsem se zasmát nevyzpytatelnosti osudu.

V nemocnici jsem si poležel několik týdnů. Bloudil jsem mezi polospánkem a spánkem, vykřikoval jméno policajtky, které jsem zaslechl bůhví kde a pokaždé, když se na mě přišel podívat doktor, jsem jej začal mlátit se slovy: „Ty skinheade zsranej!“

Když se můj stav zlepšil natolik, že jsem mohl mluvit, dal jsem se do řeči s členy punku, kteří obývali stejný pokoj jako já. Dozvěděl jsem se, že poté, co jsem se přestal hýbat a hekat pod dopadem ran, přestal jsem být zajímavý. Rozjetí skinheadi se vrhli do druhého gangu. Ten pod jejich nápoem rychle skončil a nestačil uspokojit jejich stále se zvyšující chtíč. Nakonec se chtěli vrhnout na dva buzeranty v rohu cely. Naštěstí jim v dalším útoku zabránili policajti, kteří uslyšeli kravál a šli se podívat, co se děje. No zabránili. Prý to jeden taky schytl, ale s námi na pokoji neležel neboť by šlo o ovlivňování svědků.

Případ z cely se bude ještě vyšetřovat. Nechápu však proč? Je to přece jasné.

Na druhou stranu. Možná jsem jediný, kdo ví, že to má na svědomí ona svůdná policistka, kterou jsem od té doby již neviděl.

A asi ani ještě dlouho nevidím. Po propuštění z nemocnice, mi poslali obsílku, že se mám dostavit k výslechu jako svědek ve věci „objasnění událostí v cele na policejní stanici.“ Když jsem jim vše vylíčil, požádali mě, abych jim to převyprávěl ještě jednou.

„Copak jste blbý?“ Zeptal jsem se jich. Odpověděli mi, že tak konstruktivní vysvětlení ještě neslyšeli. Neváhal jsem a jal se vyprávění podruhé. Dokonce si při tom zapnuli i záznamové zařízení. O několik minut později jsem seděl v sanitce, oděn do svěrací kazajky, která si to upalovala do Dobřan.

Když se to vezme kolem a kolem, tak je mi tu vlastně dobře. Mám výhled na rozlehlý park. Občas se tam špacírují místní pěkná děvčata. Jedna modrooká na mě několikrát mávala. Zatím je to na dobré cestě. Zítřka s ní mám první rande. Mám vycházku do parku...